

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem Praha 4, Pod Višňovkou 25, IČ: 25110161, zast. JUDr. Ing. Igorem Kremlou, advokátem se sídlem Praha 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 17.12.2008, č.j.: ČOI 14807/2008/0100/1000/2008/Kr/Št

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeského a Hl. město Praha ze dne 23.9.2008, č.j.: 3582-10-08 byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč

- pro porušení ust. § 3 písm. c) a naplnění skutkové podstaty ust. § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“ nebo jen „zákon“), kterého se žalobce v postavení prodávajícího dopustil tím, že při kontrole dne 24.4.2008 v provozovně v Berouně účtoval kontrolní nákup částkou 1.646,- Kč namísto správné částky 1.611,50,- Kč, tedy s rozdílem 34,40 Kč (34,50 Kč po zaokrouhlení) v neprospěch spotřebitele. Důvodem vzniklého finančního rozdílu bylo nesprávné účtování výrobku „chlazená tyčinka Ferrero Kinder“, který byl označen cenou po slevě 8,50 Kč a nesprávně účtován částkou před slevou 12,90 Kč a dále nesprávné účtování výrobku „čtyřdílná kojenecká souprava

WENERGY“, který byl označen cenou 50,- Kč/ks a nesprávně účtován částkou 80,- Kč/ks,

- pro porušení ust. § 12 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce v postavení prodávajícího dopustil tím, že při kontrole dne 27.5.2008 provozovně v Nymburce neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 7 druhů prodáváných výrobků (pánské tričko BAN 2003/14, křovinořez KPCD0427 18 V, destilovaná voda AQUA 5000 ml, dětská záchranná vesta, přenosný vířivý bazén, pomocná plovací deska, BIOLIT proti létajícímu a lezoucímu hmyzu) jejich zřetelným označením prodejní cenou, ani informaci o jejich ceně jinak vhodně nezpřístupnil tak, aby se spotřebitel mohl s prodejní cenou seznámit před jednáním o koupi zboží.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ústřední ředitelka České obchodní inspekce zamítla odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdila.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nezákonost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že:

- napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, aniž by pro to byly splněny podmínky stanovené v § 90 odst. 5 správního řádu,
- žádné z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nemá náležitosti stanovené zákonem a obě tato rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná,
- napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci,
- napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci a nemá oporu ve spisech,
- napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena nepřiměřená pokuta.

Dle názoru žalobce došlo k nezákonnosti napadeného rozhodnutí v důsledku zkrácení žalobce na jeho právech účastníka řízení, a to zejména na právu moci rozhodnutí správního orgánu řádně a úplně přezkoumat a na základě takového přezkoumání brojít proti postupu správních orgánů.

Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o uložení pokuty uvedl, že bylo přihlédnuto zejména ke způsobu spáchání jednání, jeho následkům a okolnostem. Z prvoinstančního rozhodnutí tedy vyplývá, že mělo být přihlédnuto nejen k zákonem výslovně vymezeným hlediskům, ale i k hlediskům jiným. V prvoinstančním rozhodnutí však nejsou řádně uvedena ani všechna zákonem výslovně vyjmenovaná hlediska, natož aby byla uvedena hlediska jiná. Z prvoinstančního rozhodnutí tedy nelze zjistit, k jakým jiným hlediskům ještě bylo přihlédnuto a jak. Prvoinstanční rozhodnutí tak nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné. Co se týče hledisek výslovně uvedených v zákoně, žalobce namítá, že k těmto hlediskům musí rozhodovací orgán při rozhodování o pokutě a její výši vždy přihlédnout.

Žalobce se dovolává rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27.03.2008, č.j. 4 As 51/2007-68, ve kterém se mj. uvádí, že řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy,

kteřou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohlednění všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše bylo přezkoumatelné. Rozhodně nelze výši pokuty odůvodňovat splněním zákonných podmínek skutkové podstaty správního deliktu, tedy skutkových podstat správních deliktů uvedených v předmětných zákonných ustanoveních. Splnění zákonných podmínek skutkové podstaty správního deliktu je totiž základním předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti, tedy předpokladem pro uložení sankce, ale nevypovídá nic o její výši.

Napadené rozhodnutí však uvádí toliko obecné a rekapitulační odůvodnění, když pouze cituje označení ustanovení zákona o ochraně spotřebitele a popisuje jednání žalobce. Napadené rozhodnutí tak dle názoru žalobce trpí přesně těmi vadami, které jako nepřipustné uvádí citované rozhodnutí NSS.

Žalobce považuje uloženou pokutu za zcela nepřiměřenou, protože takřka 600 x převyšuje zjištěný finanční rozdíl.

Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu týkající se odhalitelnosti účtovaného rozdílu se žalobci jeví jako nelogické. V prvoinstančním rozhodnutí se uvádí, že rozdíl byl zjištěn u 2 položek z 35. Tato skutečnost je žalobci v prvoinstančním rozhodnutí přičítána k jeho tíži s tím, že pokud je účtováno více položek a pouze dvě jsou účtovány rozdílně, potom je toto pro spotřebitele hůře odhalitelné. V případě, že by byla takováto logika připuštěna, pak by z ní bylo nutno vyvodit, že by snad bylo lepší, pokud by při účtování více položek bylo vícero položek účtováno rozdílně. Takovýto závěr žalobce považuje za zjevně nelogický a nesprávný. Domnívá se, že skutečnost, že bylo účtováno 35 položek a toliko 2 byly účtovány rozdílně, nemůže být přičítána k jeho tíži.

S ohledem na charakter výše uvedených nedostatků má žalobce za to, že se jedná o vady, které nebylo možno zhojit rozhodnutím odvolacího orgánu. V daném případě bylo možné rozhodnutí o uložení pokuty toliko zrušit a vrátit jej prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Postup žalovaného je tudíž nesprávný a nebyly pro něj splněny zákonné podmínky. Žalobce má dále za to, že uvedeným postupem byla porušena zásada dvouinstančnosti správního řízení.

Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci, spočívá na nesprávném právním posouzení věci, nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné.

Ve vztahu k výše citovanému rozsudku NSS žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že tento rozsudek hodnotí kritéria podle § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, avšak po změně zákona jsou kritéria pro stanovení výše pokuty stanovena odlišně. Žalobce má ale za to, že ani novelizací zákona o ochraně spotřebitele se na relevanci citovaného rozsudku NSS nic nezměnilo, a žalovaný byl proto povinen se citovaným rozsudkem ve vztahu k projednávané věci řádně zabývat.

K odvolací námitce žalobce, že prvoinstanční orgán přihlédl nejen k zákonem výslovně vymezeným hlediskům, ale i k hlediskům jiným, přičemž z jeho rozhodnutí nelze zjistit, k jakým jiným hlediskům ještě bylo přihlédnuto a jak, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poznamenal, že bez ohledu na použití výrazu *zejména* prvoinstanční

orgán k jiným hlediskům nepřihlédl. Žalobce s tímto závěrem žalovaného souhlasí, neboť prvoinstanční orgán uvedl, že přihlédl zejména k vyjmenovaným hlediskům, z čehož plyne, že do úvahy vstoupila i jiná hlediska, která však prvoinstanční orgán neuvedl, a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Co se týče odvolacích námitek žalobce, že v prvoinstančním rozhodnutí nejsou řádně vypořádána ani všechna zákonem výslovně vyjmenovaná hlediska a že prvoinstanční správní rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s hodnocením prvoinstančního orgánu. Dle názoru žalovaného je tedy správné srovnání počtu nevyhovujících výrobků vůči počtu kontrolovaných výrobků. K tomu žalobce namítá, že takové srovnání není dle jeho názoru úplné. Aby bylo úplné, musel by prvoinstanční orgán posoudit kontrolní zjištění, jež jsou předmětem tohoto řízení, v kontextu celkového počtu artiklů, které žalobce v té době uváděl do oběhu, zahrnout do své úvahy kontroly, při kterých žádné nedostatky nezjistil, a odůvodnit, nakolik učiněná zjištění měla při celkovém rozsahu do oběhu daného a posléze prodaného zboží vliv na výši uložené pokuty. K okolnostem jednání žalovaný pouze jinými slovy obecně opisuje skutečnosti, jež jsou znakem skutkových podstat příslušných správních deliktů („poškození spotřebitele na jeho právech na informace i zboží i poškození finanční“), a jsou tedy rozhodné pro zjištění, zda ke spáchání správního deliktu došlo či nikoli, aniž by je jakkoli hodnotil. Přihlédnutí k těmto skutečnostem jako k přitěžující okolnosti představuje porušení zásady zákazu dvojího přičítání. K hodnocení hlediska následku prvoinstančním orgánem pak žalovaný uvádí, že „tu jde o úvahy podložené zkušenostmi, jež nabyl v průběhu své úřední činnosti, a dospět k nim může i jakákoli další osoba, jež sleduje, např. v medializovaných kauzách, příčiny a vývoj spotřebitelských sporů.“ Žalobci není zřejmé, jaké zkušenosti z jakých spotřebitelských sporů a medializovaných kauz nabyl prvoinstanční orgán nebo žalovaný v průběhu své úřední činnosti ve vztahu k žalobci, neboť žalobci nejsou žádné takové kauzy, které by se týkaly jeho osoby, známy. Úvaha žalovaného je v tomto směru pro žalobce nesrozumitelná a nepřezkoumatelná.

Žalobce dále namítl, že prvoinstanční orgán ani žalovaný nemohou přičítat k jeho tíži předpoklad vyvozený z jakési obecné zkušenosti, že se spotřebitel u prodejců nedomůže svých práv, aniž by tento předpoklad doložily jakoukoli předchozí konkrétní zkušenosti se žalobcem, ba aniž by zjišťovaly, jak žalobce v případě spotřebitelských reklamací postupuje. K tomu žalobce dodal, že po spotřebiteli není v žádném případě vyžadováno, aby reklamaci účtování uplatnil ihned u pokladny. Kdykoli poté, co spotřebitel chybné účtování zjistí, a to i s větším časovým odstupem, může uplatnit reklamaci. Pro případ, že dojde k nesprávnému účtování, má spotřebitel právo na žalobci žádat, aby byla chyba v účtování odstraněna a způsobená škoda nahrazena, přičemž této odpovědnosti se žalobce nijak nezříká. Právo na reklamaci je pak nástrojem daným spotřebiteli a je na něm, zda ho účinně využije či nikoli. Žalobce je toho názoru, že je třeba posuzovat konkrétní jednání účastníka řízení (prodávajícího) a že případné nevyužití práva ze strany spotřebitele nelze brát jako okolnost pro prodávajícího přitěžující, neboť toto není jednání, jež by bylo možné prodávajícímu přičítat. Relevantní tak může být pouze to, zda a jak byl žalobce jako prodávající připraven odstranit protiprávní stav a nahradit škodu.

Žalobce rovněž namítl, že žalovaný se nezabýval řádně a odpovědně odvolacími námitkami a neodstranil vady prvoinstančního rozhodnutí, a porušil tak zásadu dvouinstančnosti správního řízení a odňal žalobci právo na řádné projednání věci.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě popřel důvodnost žalobního tvrzení, že správní orgán při ukládání pokuty přihlížel nejen k zákonem výslovně vymezeným hlediskům, ale i hlediskům jiným, která však nejsou v rozhodnutí uvedena. To, k čemu správní orgán prvního stupně přihlédl při určení výše pokuty, je v jeho rozhodnutí popsáno přesně dle ust. § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Odůvodnění výše pokuty je v souladu s citovaným rozsudkem NSS. K žalobní námitce o nepřiměřené výši pokuty, která dle žalobce 600 x převyšuje zjištěný finanční rozdíl, je dle žalovaného třeba uvést, že pokuta byla uložena v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu a nebyla uložena pouze za zjištěný finanční rozdíl, jak se zřejmě žalobce domnívá. Žalovaný v daném případě nedospěl k závěru, že rozhodnutí napadené odvoláním je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, a proto věc nevrátil zpět správnímu orgánu prvního stupně. Protože žalobce používá stále stejná tvrzení po celou dobu správního řízení, žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

V odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty správní orgán I. stupně konstatoval, že jednání vytýkané žalobci bylo zjištěno pracovníky České obchodní inspekce při kontrolách provedených dne 24.4.2008 a dne 27.5.2008 v provozovně Kaufland 2210, Obchodní 250, Beroun a v provozovně Kaufland 5010, Kolínská 2507, Nymburk. Žalobci byla za toto protiprávní jednání příkazem č. j. P/3582-10-08 ze dne 26.8.2008 uložena pokuta ve výši Kč 20.000,- Kč. Proti příkazu podal žalobce odpor, kterým se příkaz ze zákona ruší.

Správní orgán konstatoval, že provedenou kontrolou byl spolehlivě zjištěn a v kontrolním protokolu náležitě zdokumentován skutkový stav věci v den kontroly. Odpovědnost prodávajícího za správní delikt je konstruována jako odpovědnost objektivní. Po vyhodnocení kontrolních protokolů ze dne 24.4.2008 a ze dne 27.5.2008 a dodatku ke kontrolnímu protokolu ze dne 24.4.2008 dospěl správní orgán k závěru, že žalobce v postavení prodávajícího porušil výše uvedené právní povinnosti.

Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že při určení výše pokuty přihlédl dle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele k závažnosti správních deliktů, zejména ke způsobu jejich spáchání a jejich následkům a k okolnostem, za nichž byly spáchány. Způsob spáchání správního deliktu zjištěného během kontroly dne 24.4.2008 spočíval v neplnění základní povinnosti - poctivosti prodeje, kdy prodávající porušil svou povinnost při prodeji výrobků správně účtovat ceny těchto výrobků. K okolnostem toho správního deliktu patří zejména skutečnost, že k nesprávnému účtování došlo při kontrolním nákupu, který se skládal z celkem 35 položek (dle dokladu o zakoupení), přičemž nesprávně byly účtovány 2 položky z tohoto nákupu, což může být běžným spotřebitelem vzhledem k celkovému množství položek snadno přehlédnuto. Následky předmětného protiprávního jednání se týkají spotřebitele, který je fakticky slabším subjektem v právním vztahu se žalobcem a je třeba jej chránit. Následkem nesprávného účtování byl spotřebitel během jednoho nákupu poškozen u dvou položek kontrolního nákupu o 4,40 Kč a o 30,- Kč, tedy

celkem po finanční stránce o 34,40 Kč (34,50 Kč po zaokrouhlení). Vzhledem k výše uvedenému považuje správní orgán toto jednání za závažné. Jeho závažnost spočívá ve zkrácení práva spotřebitele na správné účtování, neboť po něm nelze spravedlivě požadovat zpětnou kontrolu účtu, pokud nákup obsahuje více položek (35), a cenový rozdíl je tak hůře odhalitelný. Žalobce má jasně stanovenou povinnost správně účtovat. Spotřebitel není povinen správné účtování kontrolovat a cenový rozdíl může okamžitě odhalit v případě, kdy jeho nákup bude obsahovat jen několik položek. V případě nákupu s větším množstvím položek je třeba zaplacenému účtu věnovat nadstandardní pozornost. Finanční rozdíl, který vznikl při nesprávném účtování (po zaokrouhlení 34,50 Kč) považuje správní orgán za značný. Způsob spáchání správního deliktu zjištěného při kontrole dne 27.5.2008 spočíval v porušení další povinnosti prodávajícího, a to povinnosti informovat spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně 7 druhů prodáváných výrobků. Za okolnost toho správního deliktu lze považovat skutečnost, že se jednalo o 7 nabízených a prodáváných výrobků druhově naprosto odlišných, např. pánské tričko či křovinořez, čímž je vyloučeno, že pochybení v oceňování se mohlo týkat jen úzkého druhově stejného okruhu zboží. Následky předmětného protiprávního jednání se opět týkají spotřebitele, který je fakticky slabším subjektem v právním vztahu se jmenovanou společností a je třeba jej chránit. Následkem tohoto protiprávního byl spotřebitel zkrácen na svém právu být seznámen s cenou výrobku platnou v okamžiku nabídky před jednáním o koupi zboží, kdy informace o ceně je důležitým faktorem pro rozhodování, zda si prodáváný výrobek zakoupí či nikoli. Toto jednání je významným zásahem do práv spotřebitele. Spotřebitel je bez informace o ceně odkázán na stanovení ceny prodávajícím, aniž by si mohl například ověřit, zda prodávající cenu za prodané výrobky správně účtoval. Ceny nebyly spotřebiteli žádným způsobem zpřístupněny u 7 druhů výrobků z celkem 90 druhů kontrolovaných výrobků. Na základě výše uvedeného způsobu, okolností a následků považuje správní orgán i tento správní delikt za závažný, a to navíc s poukazem na skutečnost, že spotřebitel tak musel činit další úkony navíc, aby se vůbec mohl s cenou nabízených výrobků seznámit.

Po zvážení všech zjištěných skutečností přistoupil správní orgán k uložení pokuty při spodní hranici zákonného rozpětí, která je vzhledem k povaze a rozsahu následků zjištěných správních deliktů v souladu se zásadou přiměřenosti uplatňovanou ve správním řízení. Výši pokuty považuje správní orgán za dostatečnou z hlediska represe i prevence.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné. Žalobce má za to, že v důsledku uvedených nedostatků mu byla uložena zcela nepřiměřená pokuta. Z užití slova „zejména“ žalobce dovozuje, že správní orgán při stanovení výše pokuty přihlédl nejen k zákonem výslovně vymezeným hlediskům, ale i k hlediskům jiným. V rozhodnutí však nejsou řádně uvedena ani všechna zákonem výslovně vyjmenovaná hlediska, natož aby byla uvedena hlediska jiná. Z rozhodnutí tedy nelze zjistit, k jakým jiným hlediskům ještě bylo přihlédnuto a jak. Odvoláním napadené rozhodnutí tedy nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné. K hlediskům výslovně uvedeným v zákoně musí dle žalobce správní orgán při rozhodování o pokutě a její výši vždy přihlédnout. Na tomto místě žalobce odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 27.03.2008, č.j. 4 As 51/2007 – 68 a namítl, že rozhodnutí o uložení pokuty uvádí toliko obecné a rekapitulační odůvodnění, když pouze cituje označení ustanovení zákona o ochraně spotřebitele a popisuje jednání účastníka řízení. Trpí tak přesně těmi vadami, které jako nepřípustné uvádí rozhodnutí NSS.

Žalobce dále v odvolání označil uloženou pokutu za zcela nepřiměřenou s tím, že pokuta takřka 600 x převyšuje zjištěný finanční rozdíl. Odůvodnění týkající se odhalitelnosti účtovaného rozdílu se žalobci jeví jako zcela nelogické. Rozdíl byl zjištěn u dvou položek z 35. Tato skutečnost je žalobci přičítána k jeho tíži s tím, že pokud je účtováno více položek a pouze dvě jsou účtovány rozdílně, potom je toto pro spotřebitele hůře odhalitelné. V případě, že by byla takováto logika připuštěna, bylo by z ní nutno vyvodit, že by bylo lepší, pokud by při účtování více položek bylo i vícero položek účtováno rozdílně. Takovýto závěr žalobce považuje za zjevně nelogický a nesprávný.

Ústřední ředitelka České obchodní inspekce napadeným rozhodnutím zamítla odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán zmínil obsah žalobcova odvolání, přičemž uvedl, že ke zjištěnému stavu věci žalobce neuvádí žádné námítky ani jej nevyvrací. Po přezkoumání písemných materiálů dospěl odvolací orgán k závěru, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a nepochybil ani při právním hodnocení věci. Odvolací orgán neshledal v předchozím řízení ani žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí a plně se ztotožnil jak s právní kvalifikací žalobcova jednání provedenou správním orgánem I. stupně, tak i s výší uložené pokuty.

K argumentaci, v níž žalobce poukazuje na rozsudek NSS č.j. 4 As 51/2007-68 a namítá použití slova „zejména“ s tím, že správní orgán přihlédl nejen k zákonem výslovně vymezeným hlediskům, ale i k hlediskům jiným, odvolací orgán uvedl, že předmětný rozsudek NSS hodnotí kritéria pro výši uložené pokuty dle § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, avšak po změně tohoto zákona provedené zákonem č. 36/2008 Sb., jsou s účinností ode dne 12.2.2008 tato kritéria stanovena odlišně. Hodnocení výše pokuty bylo v dané věci stanoveno pravidlem upraveným v § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, podle kterého se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Z citovaného textu je zřejmé, že dané ustanovení je koncipováno tak, že je zde jedno obecné kritérium pro určení výměry pokuty, a to „závažnost správního deliktu“. Toto hledisko je pak určeno hodnocením hledisek dílčích, jež jsou následně v citovaném ustanovení demonstrativně vypočtena („...zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.“). Závažnost posuzovaného deliktu je tedy třeba vždy hodnotit dle oněch tří hledisek výslovně uvedených, přičemž lze event. přihlédnout i k hlediskům dalším, výslovně neuvedeným, což plyne z užití výrazu „zejména.“

Odvolací orgán se neztotožnil s předpokladem žalobce, že při určení výměry pokuty sehrálo roli ještě nějaké další hledisko nad rámec úvah obsažených v prvoinstančním rozhodnutí. Z pouhé okolnosti, že na úvod pasáže zabývající se odůvodněním výše pokuty uvedl správní orgán formulaci obsaženou v § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele včetně slova „zejména“, nelze podle odvolacího orgánu činit takovéto dalekosáhlé závěry. Z písemného vyhotovení rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán prvního stupně při stanovení výše pokuty pracoval s hledisky výslovně uvedenými v § 24b odst. 2 zákona, přihlížel ke konkrétním charakteristikám daného protiprávního jednání a hodnotil, zda účastníku řízení přitěžují či polehčují. Je pravdou, že ne vždy jsou tyto charakteristiky výslovně vztaženy k jinému zákonnému hledisku, nicméně takovýto nedostatek podle odvolacího orgánu nepůsobí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tyto úvahy jsou přitom natolik obsažné, že neodůvodňují předpoklad, že zde byla při stanovení výše pokuty posuzována též

další hlediska. Dané charakteristiky postihovaných deliktů jsou rovněž natolik konkrétní a zaměřené na výsledek kontrol, že není na místě vytýkat porušení zásady dvojího přičítání.

Odvolací orgán se ztotožnil s výší pokuty vyměřené správním orgánem prvního stupně, přičemž uvedl, že odvolání, jakož i obsah spisu jako celek, nezavdávají důvod k jejímu dalšímu snížení pod výměr obsažený v prvoinstančním rozhodnutí. Výsledná pokuta odpovídá zákonným hlediskům, jakož i faktu, že jsou zde postihovány dva delikty současně. Hodnocení závažnosti předmětných deliktů postižených souhrnnou sankcí ve výši 20.000,- Kč bylo v souladu s § 24b odst. 2 zákona dáno jejich hodnocením z hlediska způsobu jejich spáchání, jejich následků a okolností, za nichž byly spáchány. Hledisko způsobu spáchání lze přiřadit k pasáži odůvodnění výše pokuty, kde se správní orgán zabýval rozsahem inspekčního zjištění, tj. počtem druhů nevyhovujících výrobků ve vztahu k množství druhů kontrolovaných výrobků. Přitěžující okolnost v tomto směru shledal v případě porušení § 3 i § 12 zákona, neboť ze zakoupených 35 položek byly 2 položky (což činí 5,7%) účtovány nesprávně a z kontrolovaných 90 druhů zboží vykazovalo nedostatky z hlediska absence řádných informací o ceně 7 druhů výrobků. Polehčující okolnost nebyla shledána. Pokud jde o okolnosti předmětných protiprávních jednání, lze v případě porušení § 3 i § 12 zákona k tomuto hledisku přiřadit jako přitěžující okolnost poškození spotřebitele na jeho právech na informace o zboží a i poškození finanční. Z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že správní orgán neshledal v okolnostech daného jednání žádné charakteristiky, jež by bylo možno účastníku řízení přičíst k dobru. Co se týče hlediska následků jednání, odvolací orgán se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně v celém rozsahu. Odvolací orgán se nedomnívá, že je na místě vytýkat těmto úvahám spekulativnost, neboť jde o úvahy podložené zkušenostmi správního orgánu, jež nabyl v průběhu své úřední činnosti, a dospět k nim může i jakákoli další osoba, která např. v medializovaných kauzách sleduje příčiny a vývoj spotřebitelských sporů. Toto se týká připomínek k údajně nelogické odhalitelnosti účtovaného rozdílu, kdy správní orgán byl správně veden úvahou, že čím více položek nákup obsahuje, tím je pro spotřebitele následná cenová kontrola obtížnější. Toto odůvodnění rozhodně nebylo směřováno tak, že čím více nesprávně účtovaných položek, tím lépe. Odvolací orgán je toho názoru, že žalobce se snaží podsouváním nesprávných úvah zlehčovat výsledky kontrolního zjištění a negativní dopad nesprávného účtování na spotřebitele.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

Podle ust. § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele prodávající je povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat; při konečném účtování

prodáváných výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu.

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.

Podle ust. § 24 odst. 7 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3.

Podle ust. § 24 odst. 7 písm. h/ zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12.

Podle ust. § 24 odst. 9 písm. c/ zákona o ochraně spotřebitele za správní delikt se uloží pokuta do 5.000.000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), e), h) a odstavce 8.

Podle ust. § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Soud o věci uvažil takto:

Námítka, podle které je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť jím žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přestože pro tento postup nebyly splněny podmínky zakotvené v § 90 odst. 5 správního řádu, není důvodná. Rozhodování o odvolání podaném účastníkem řízení proti prvostupňovému rozhodnutí je ve správním řízení vybudováno na zásadě apelační. Podle § 90 správního řádu odvolací správní orgán může rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit či změnit, jestliže je toto rozhodnutí nezákonné nebo nesprávné anebo došlo k vadám řízení. V opačném případě odvolací správní orgán podle § 90 odst. 5 věta první správního řádu odvolání zamítne a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdí. V projednávaném případě žalovaný neshledal odvolací námitky žalobce důvodnými a zcela se ztotožnil se skutkovými i právními závěry správního orgánu I. stupně, a proto v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a jím napadené rozhodnutí potvrdil. Tímto postupem nijak nepochybil, neboť i soud považuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za jsoucí v souladu se zákonem.

Skutková zjištění, ze kterých správní orgány obou stupňů v souzené věci vycházely, mají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu. Protokoly o kontrolách provedených dne 24.4.2008 a dne 27.5.2008, které jsou ve spise založeny a jejichž pravdivost a věrohodnost žalobce žádným relevantním argumentem nezpochybnil, spolehlivě prokazují, že žalobce se skutečně dopustil jednání, která jsou mu vytýkána ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně i žalovaný v řízení postupovali v souladu s § 3 správního řádu, neboť zjistili stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2. Obecně formulovaná námitka, že napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci a nemá oporu ve spisech, tedy neobstojí. K této námitce soud dodává, že žalobce nijak nespecifikoval, v čem tvrzený rozpor napadeného rozhodnutí se skutečným stavem věci

spočívá. Ačkoliv mohl a měl již v řízení před správním orgánem označit důkazy, které měly být provedeny za účelem řádného objasnění skutkového stav věci, nic takového neučinil.

Správní orgány obou stupňů nepochybily ani při právním posouzení žalobcova deliktního jednání. Nesprávné účtování kontrolního nákupu při kontrole provedené dne 24.4.2008 v provozovně v Berouně je bezpochyby porušením povinnosti poctivého prodeje výrobků zakotvené v § 3 písm. c/ zákona o ochraně spotřebitele, tj. povinnosti správně účtovat ceny při prodeji výrobků. Tímto jednáním se žalobce jakožto prodávající dopustil správního deliktu uvedeného v § 24 odst. 7 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele. Neposkytnutí informace o ceně 7 druhů prodáváných výrobků zjištěné při kontrole provedené dne 27.5.2008 v provozovně v Nymburce pak bylo ze strany správního orgánu přiléhavě kvalifikováno jako porušení informační povinnosti zakotvené v § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, které je správním deliktem podle § 24 odst. 7 písm. h/ zákona o ochraně spotřebitele. Nutno dodat, že žádné konkrétní námitky proti právní kvalifikaci deliktních jednání, za která mu byla v předmětné věci uložena pokuta, žalobce v podané žalobě neuplatnil.

Za nedůvodnou soud považuje též žalobní námitku vytýkající správnímu orgánu I. stupně a potažmo též žalovanému, že při uložení pokuty bylo přihlédnuto nejen k zákonem výslovně vymezeným hlediskům, ale i k hlediskům jiným, což žalobce dovozuje z použití slova „zejména“ v té části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která se týká odůvodnění výše uložené pokuty. Důvodem použití slova „zejména“ však byla doslovná citace relevantního ustanovení § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, v němž je uvedeno, k čemu se při určení výměry pokuty přihlíží. Z té části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která se vztahuje k vypořádání hledisek významných pro určení výše pokuty, je dle náhledu soudu zřejmé, jaké skutečnosti správní orgán zvažoval při hodnocení závažnosti žalobcem spáchaných správních deliktů, jakož i to, že při stanovení výše pokuty se řádně zabýval hledisky uvedenými v § 24b odst. 2 zákona, tj. hodnotil jak způsob spáchání deliktních jednání, tak i jejich následky a přihlédl i ke zjištěným okolnostem, za nichž byly správní delikty spáchány.

Neopodstatněná je též žalobní námitka, podle které prvoinstanční rozhodnutí ani napadené rozhodnutí nemají náležitosti stanovené zákonem a jsou nepřezkoumatelná. Touto námitkou žalobce zjevně brojí proti zdůvodnění výše uložené pokuty.

Jak žalovaný správně konstatoval v napadeném rozhodnutí, relevantní ustanovení § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele je koncipováno tak, že je zde jedno obecné kritérium pro určení výměry pokuty, kterým je závažnost správního deliktu. Toto kritérium je pak určeno hodnocením hledisek dílčích, jež jsou následně v citovaném ustanovení vypočtena demonstrativním způsobem („...zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.“). Závažnost posuzovaného deliktu je tedy třeba vždy hodnotit podle oněch tří výslovně uvedených hledisek, přičemž je možné event. přihlédnout i k hlediskům dalším, v citovaném ustanovení výslovně neuvedeným, což plyne z užití slova „zejména.“

Dle náhledu soudu správní orgány obou stupňů v souzené věci dostály povinností uloženým jim ustanovením § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a při stanovení výše pokuty zcela konkrétně objasnily, které skutečnosti podřadily pod jednotlivá hlediska určující závažnost správních deliktů. Způsob, jakým byly oba správní delikty spáchány, je detailně popsán ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V prvním případě spočívá

v nesplnění základní povinnosti prodávajícího správně účtovat ceny prodáváných výrobků. Správní orgán I. stupně správně konstatoval, že následkem tohoto protiprávního jednání je porušení práva spotřebitele na správné účtování cen prodáváných výrobků a finanční poškození spotřebitele o celkem 35,50 Kč. Tento finanční rozdíl, který vznikl z důvodu nesprávného účtování kontrolního nákupu (za celkem 35 položek bylo účtováno 1646,- Kč), správní orgán právem označil za značný. Jako další okolnost pak správní orgán zohlednil skutečnost, že vzhledem k celkovému množství účtovaných položek (35) tvořících nákup by spotřebitel musel zaplacenému účtu věnovat nadstandardní pozornost, aby nesprávně účtované ceny odhalil. Tím měl správní orgán na mysli jediné - odhalit nesprávně účtovanou cenu nákupu může spotřebitel bez vynaložení většího úsilí spočívajícího ve zdlouhavé kontrole účtu pouze tehdy, tvoří-li nákup několik málo výrobků. Žalobcovu argumentaci, že tím správní orgán naznačuje, že při účtování více položek je méně závažnější, je-li nesprávně účtováno více položek, považuje soud za zavádějící dezinterpretaci. Co se týče druhého deliktního jednání, správní orgán I. stupně správně poznamenal, že způsob spáchání spočíval v porušení povinnosti prodávajícího informovat spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně prodáváných 7 druhů výrobků. Následek tohoto protiprávního jednání spočívá ve zkrácení spotřebitele na právu být seznámen s cenou nabízeného výrobku platnou v okamžiku nabídky před jednáním o koupi zboží, což lze skutečně označit za významný zásah do práv spotřebitele vzhledem k tomu, že informace o ceně je důležitým faktorem pro jeho rozhodování o koupi. Správní orgán vzal dále v úvahu okolnost, že pochybení v oceňování se týkalo druhově zcela odlišných výrobků a že z celkem 90 druhů kontrolovaných výrobků nebyly ceny spotřebiteli poskytnuty u 7 druhů výrobků. Odvolací orgán pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí při přezkoumání výše uložené pokuty přihlédl i k té skutečnosti, že v souzené věci je pokuta žalobci ukládána za dva správní delikty. I tato skutečnost, tj. zohlednění celkového počtu protiprávních jednání, jimiž žalobce spáchal správní delikt, má nepochybně význam při posouzení přiměřenosti výše ukládané pokuty.

Soud k tomu dodává, že v rámci rozhodování o uložení pokuty za spáchání správního deliktu správní orgány posuzují jednání daného subjektu vždy ze dvou hledisek. Jednak z hlediska toho, zda vytýkané jednání skutečně naplnilo všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, a dále to, jak zjištěné konkrétní protiprávní jednání sankcionovaného subjektu s ohledem na jeho povahu a závažnost ovlivní výši ukládané sankce. Při úvaze o přiměřenosti ukládané sankce se tak správní orgán nemůže zcela oprostít od posouzení samotného jednání, a to tím spíše, že zákonem vymezená hlediska, k nimž je povinen při ukládání pokuty přihlídnout, na znaky týkající se tohoto jednání přímo poukazují. V projednávaném případě správní orgány v rozhodnutí nejprve hodnotily, zda jednání žalobce lze podřadit pod jednotlivá ustanovení zákona o ochraně spotřebitele a následně zvažovaly výši uložené sankce z hlediska její přiměřenosti závažnosti deliktního jednání žalobce. Při úvahách o výši uložené pokuty správně zdůraznily ty charakteristiky jednání žalobce, které se zřetelem k zákonem stanoveným kritériím považovaly za rozhodné pro stanovení výše pokuty.

Pro rozhodnutí v dané věci jsou irelevantní údaje o celkovém počtu výrobků, které žalobce v dané době uváděl do oběhu, údaj o počtu kontrol provedených u žalobce, při kterých nebyly kontrolním orgánem zjištěny žádné nedostatky, ani to, zda je žalobce jako prodávající v reklamačním řízení připraven nahradit spotřebiteli vzniklou škodu. Tyto skutečnosti nejsou zákonnými znaky skutkové podstaty předmětných správních deliktů, ani se nejedná o hlediska významná pro určení výše pokuty, neboť nebyla předmětem dokazování v průběhu správního řízení. Žalobce v průběhu správního řízení o uložení pokuty těmito

skutečnostmi vůbec neargumentoval, a správní orgán k nim již z tohoto důvodu nemohl přihlížet.

Není pravdou, že by správní orgán v souzené věci žalobci přičítal k tíži, že se u něj spotřebitel v reklamačním řízení nedomůže práva na odstranění chyby spočívající v nesprávně účtovaném nákupu a nahrazení tím způsobené škody. Otázka přístupu žalobce ke spotřebitelům v průběhu reklamačního řízení v dané věci vůbec nebyla předmětem řízení a nebyla správním orgánem jakkoliv posuzována. Pokud jde o konstatování odvolacího orgánu, že úvahy správního orgánu I. stupně jsou podloženy zkušenostmi, které správní orgán nabyl v průběhu své úřední činnosti a k nimž může dospět i kterákoliv jiná osoba, která sleduje příčiny a vývoj spotřebitelských sporů, odvolací orgán v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že toto se týká úvahy, že čím více položek nákup obsahuje, tím je pro spotřebitele obtížnější následná cenová kontrola. Tato úvahu, založenou na obecné zkušenosti s nakupováním, považuje soud za naprosto logickou.

Lze shrnout, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obsahují všechny zákonem stanovené náležitosti zakotvené v § 68 správního řádu, a to i pokud jde o úvahy týkající se výše uložené pokuty. Není pravdou, že by žalovaný (či správní orgán prvního stupně) při zdůvodnění výše sankce toliko opisoval dikci zákonných ustanovení a hodnotil pouze ty skutečnosti, které tvoří znaky skutkové podstaty daného správního deliktu. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že správní orgány v dané věci řádně posoudily kritéria významná pro stanovení výše pokuty, a jejich rozhodnutí tak plně vyhovují požadavkům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.3.2008 č.j. 4 As 51/2007 – 68, jehož se žalobce dovolává. Odůvodnění výše uložené sankce nelze v žádném případě považovat za toliko rekapitulační a popisné, a neobstojí tak ani námitka vytýkající žalovanému porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

Pokutu ve výši 20.000,- Kč, tj. ve výši pouhých 0,4 % maximální možné výměry stanovené zákonem, soud ve shodě s názorem žalovaného považuje za zcela přiměřenou závažnosti spáchaných správních deliktů. Pro úplnost dodává, že zákon nestanoví, že by výše pokuty měla být přímo úměrná výši finančního rozdílu zjištěného u nesprávně účtovaného nákupu.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci řádně doručeno a žalobce mohl v odvolání namítat všechny důvody, pro které považoval rozhodnutí o uložení pokuty za nesprávné a nezákonné, což také učinil. Na svém procesním právu moci přezkoumat zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně a brojít proti postupu prvoinstančního správního orgánu podáním opravného prostředku proti jeho rozhodnutí tedy žalobce nijak zkrácen nebyl. O jím podaném odvolání pak v druhé instanci rozhodl žalovaný jakožto věcně příslušný odvolací orgán, který se v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal s jednotlivými odvolacími důvody, z čehož vyplývá, že i zásada dvojinstančnosti řízení byla v souzené věci zachována.

Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť vychází z náležitě zjištěného skutkového stavu věci, který byl po právní stránce správně posouzen. Obě rozhodnutí mají všechny náležitosti stanovené zákonem, jsou srozumitelná a přezkoumatelná. Pokuta byla v souzené věci žalobci uložena po právu a nelze jí označit za nepřiměřenou.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2012

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.